

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

(Ο Λεονάρ ντε Σαμπρέλ, μ' όλα του τὰ πενήντα - δυό χρόνια έξακολουθεί νά εἶνε ὁ ὡραίος Λεό, ὁ μεγάλος γλεντζές πού ὡς μόνο προσρισμό τῆς ζωῆς του θεωρεῖ τὸ συνεχές γλέντι.

Ἡ Ζιζέλ, ἡ κόρη του, 22 χρόνων, εἶνε τὸ ζωντανὸ ἀντίγραφον μιᾶς ὑπέροχης μητέρας πού πέθανε λίγα χρόνια ἀφοῦ τὴν ἔφερε στὸν κόσμο. Ἀναθρεμμένη ἀπ' τὸν πατέρα της — καλὸν κατὰ θάθος, ἀλλὰ πού τὴν ἀνεμίγνυε σὲ πράγματα πού θὰ ἔπρεπε ἕνα κορίτσι ν' ἀγνοῇ — ἐμεγάλωσε, διατηροῦσα ὅλες τὶς ὑπερτέρες τῆς μητέρας της, χωρὶς νὰ τὴν ἐπηρέαση καθόλου ἡ ζωὴ τοῦ πατέρα της, τὴν ὁποία ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ συμμερίζεται. Τὸν ἀκολουθοῦσε τὸν χειμῶνα σ' ὅλες τὶς ἐσπερίδες, τὸ καλοκαίρι στὶς κοσμικὲς λουτροπόλεις καὶ μέσα τῆς ὑπέφερε γιατί ἐξοῦσε σὲ κύκλους τόσο ἀντίθετους ἀπὸ ἐκείνους πού θὰ ἤθελε νὰ γνωρίσῃ καὶ ν' ἀγαπήσῃ.

Τώρα θρίσκονται στὴ Ντωβίλ. Εἶνε ἡ ὥρα 11 τὸ πρωῒ. Στὴν κάμαρη τῆς Ζιζέλ, στὸ ξενοδοχεῖο.)

ΣΑΜΠΡΕΛ (μπαίνει, ντυμένος γιὰ ἐξω). — Καλημέρα, κορούλα.

ΖΙΖΕΛ (τρέχει καὶ τὸν φιλάει). — Καλημέρα, πατέρα. "Ω! ὦ! νὰ ἕνας μπαμπάκας πού δὲν ἔχει κοιμηθῇ πολὺ!... Εἶχαμε πάλι γλέντια ἀπόψε;

ΣΑΜΠΡΕΛ (διαμαρτύρεται). — "Ω! Γλέντια! Καλὲ ὄχι!... "Ἐχεις μιὰ φαντασία! Χθὲς βράδυ, αὐτὸ τὸ ζῶν, ὁ Σαίν-Μπουάλ θέλησε μὲ τὴν κυρία Πίντο, τοὺς Περουβιανούς, τὸ Λόρδο καὶ τὴ λαίδη Σπούμ νὰ πᾶμε ἕνα γύρο στὴ λίμνη μὲ τὸ φεγγάρι. Στὴν ἐπιστροφή τσιμπήσαμε κάτι καὶ ὁ Σπούμ ἤθελε σῶναι καὶ καλὰ νὰ κάνουμε ἕνα ποκεράκι, γιὰ νὰ χωνέψουμε...

ΖΙΖΕΛ. — Τὸ ὁποῖον τελείωσε κατὰ τὶς πέντε τὸ πρωῒ, ἔ;

ΣΑΜΠΡΕΛ. — "Α!... Στὶς τέσσερες μόνο! Πήραμε ἕνα γάλα καὶ πήγαμε κατόπι γιὰ ὕπνο. Κοιμήθηκα περίφημα.

ΖΙΖΕΛ. — Ἡ κυρία Σπαντέτι δὲν ἦταν μαζί σας;

ΣΑΜΠΡΕΛ (μ' ἀμνηχανία). — Ναί... Ναί... Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς σοῦ τὸ εἶπα. (Ἀλλάζει κουβέντα). Ἀλήθεια, ἐρχόμουν νὰ σοῦ πῶ τὸ σημερινὸ πρόγραμμά μας.

ΖΙΖΕΛ. — Πῶς; Ὑπάρχει καὶ σήμερα πρόγραμμα; Χθὲς ἀκόμα εἶχαμε τὴν ἐκδρομὴ αὐτὴ πού μᾶς ξεθέωσε. Πέντε ὥρες μὲ τὸ αὐτοκίνητο!...

ΣΑΜΠΡΕΛ. — Στὴ μιὰ τὸ μεσημέρι ἔχουμε πικ-νίκ στὸ Ρεθάρ καὶ τὸ βράδυ χορὸ στὴν ἑπαυλὶ τῶν Καρώζ. Λοιπὸν, κορούλα μου, μόλις προφταίνεις νὰ ἐτοιμαστῇς.

ΖΙΖΕΛ. — Θὰ μὲ δικαιολογήσετε τουλάχιστον στὸ πικ-νίκ. Δὲν θὰ μπορέσω ν' ἄρθω... Θὰ ἤθελα νὰ ξεκουρασθῶ λίγο, δὲν ἀντέχω πειὰ.

ΣΑΜΠΡΕΛ (μὲ ἔκπληξι). — Εἶσαι κουρασμένη, ἐσύ;

ΖΙΖΕΛ. — Σὰς κάνει ἐντύπωσι ὕστερα ἀπὸ τὴ ζωὴ πού κάνουμε;

ΣΑΜΠΡΕΛ. — Μὰ αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων πού...

ΖΙΖΕΛ. — Πού θέλουν νὰ ζήσουν λίγα χρόνια καὶ καλὰ, ὅπως λένε ἢ πού ἔχουν σιδερένια κράσι. Ἐγὼ δὲν ἔχω τὴ δική σας ὑγεία.

ΣΑΜΠΡΕΛ. — Μοῦ φαίνεται, μικρούλα μου, πὼς ἔχεις τὰ νεῦρά σου.

ΖΙΖΕΛ. — "Οχι, ἀλλὰ εἶμαι ἀποκαμωμένη, τσακισμένη, αὐτὸ εἶνε ὅλο. Ὁ γιαντρός σήμερα τὸ πρωῒ μοῦ ἐσύστησε ἰδιαίτερως ἡσυχία καὶ ἀνάπαυσι.

ΣΑΜΠΡΕΛ (ἀνῆσυχος). — Ὁ γιαντρός; Εἶσαι ἄρρωστη; Τότε θὰ μείνω μαζί σου... δὲν σ' ἀφήνω... ἄς πᾶν στὸ διάβολο ὅλοι τους!

ΖΙΖΕΛ. — "Οχι, καλὲ μου μπαμπά, μὴν τοὺς στέλνετε στὸ

διάβολο τοὺς φίλους σας. Καὶ πρὸ παντὸς μὴ στερηθῇτε τὶς διασκέδασεις πού ἀγαπᾶτε. Δὲν ἔχω τίποτε. Ἀπλούστατα, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἡσυχάσω λίγο, νὰ τεντωθῶ. Ἀφήστε νὰ μὴν ἔρθω στὸ πικ-νίκ καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ εἶμαι ἀπόψε στὸ χορὸ τῶν Καρώζ.

ΣΑΜΠΡΕΛ (μισοησυχασμένος). — Πῶς τὸ λές αὐτό! Μὲ τί ὕφος! Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἐκτιμᾷς τοὺς φίλους μου... δὲν σ' ἀρέσει ὁ κόσμος.

ΖΙΖΕΛ. — "Ω! ὁ κόσμος!... Ἐνα μωσαϊκὸν ἀπὸ κοινωνικὰ ἀπορρίμματα!

ΣΑΜΠΡΕΛ (ἀναπηδῶντας). — Ἀπορρίμματα;... Ξεχνᾷς ὅτι οἱ Πίντο, οἱ Καρώζ, οἱ Σαίν-Μπουάλ καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι κατάγονται ἀπὸ πρώτης τάξεως οἰκογένειες;

ΖΙΖΕΛ. — "Ω! βέβαια σ' αὐτὸ δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Ὅλοι τοὺς εἶνε ἀπὸ μεγάλα τζάκια!

ΣΑΜΠΡΕΛ (πειραγμένος). — Τὸ κάτω-κάτω ἂν θέλω νὰ ζῆς μέσα στὸν κόσμο, ἂν θέλω νὰ στολιζεσαι καὶ νὰ σὲ θαυμάζουν, τὸ θέλω γιὰ τὸ καλὸ σου. Ἐνα κορίτσι δὲν παντρεύεται μένοντας σπῖτι του.

ΖΙΖΕΛ. — Ἴσως παντρεύεται καλύτερα ἔτσι, παρὰ πηγαίνοντας παντοῦ.

ΣΑΜΠΡΕΛ. — Καὶ ὅμως μέσα σὲ τὸσον κόσμο πού βλέπουμε εἶνε ἕνα σωρὸ νέοι πού φέρονται πολὺ εὐγενικά μαζί σου.

ΖΙΖΕΛ. — Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι οἱ νέοι τοῦ κύκλου μας δὲν παντρεύονται. Διασκεδάζουν!

ΣΑΜΠΡΕΛ (ταραγμένος). — Ἐλα, ἔλα, εἶσαι νευριασμένη, πολὺ νευριασμένη σήμερα. Πράγματι πρέπει ν' ἀναπαυθῇς. (Ἀναστενάζει κωμικά). Πολὺ φοβᾶμαι ὅτι παραγνωρίζεις ὅλες τὶς προσπάθειες πού καταβάλλω γιὰ νὰ σοῦ κάνω τὴ ζωὴ εὐχάριστη καὶ νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σου.

ΖΙΖΕΛ (χαμογελάει μὲ τὴν τόσο μακαρία ἀσυνειδησία τοῦ πατέρα της). — "Οχι, ὄχι, ἀγαπητέ μου πατέρα. Δὲν παραγνωρίζω καθόλου τὶς προσπάθειές σας. Κάνετε ὅ,τι μπορεῖτε!... Ἐχετε μάλιστα γιὰ μένα τόσο καλὰ σχέδια!...

ΣΑΜΠΡΕΛ. — Μήπως σ' ἀρνήθηκα ποτὲ τίποτε;... Σοῦλειψαν ποτὲ τὰ χάρδια μου;

ΖΙΖΕΛ. — "Α! ὄχι! (Πηγαίνει καὶ τὸν φιλεῖ). Εἶστε ἐκεῖνο πού λένε θαυμάσιος πατέρας.

ΣΑΜΠΡΕΛ (ἐνθουσιασμένος). — "Ε! λοιπὸν; (Τὴν φιλεῖ). Ἡ συννεφιά πέρασε ἀπὸ τὸ ὡραῖο αὐτὸ κεφαλάκι... Ξαναβγαίνει ὁ ἥλιος.

ΖΙΖΕΛ (μελαγχολικά). — Ναί, πατέρα, εἶμαι τόσο εὐχαριστημένη!

ΣΑΜΠΡΕΛ (γελάει εὐχαριστημένος). — Μπράβο! Καὶ ἀπόψε θὰ σοῦ γίνῃ ἀποθέωσις μόλις φανῇς μὲ τὴν καινούργια ἔξοχη τουαλέττα πού σοῦ ἤρθε χθὲς. Ἐλα, ἔλα, δὲν θέλω πειὰ μελαγχολίες!... Θὰ διασκεδάσουμε περίφημα, μικρούλα μου.

(Τὴν φιλεῖ ἀκόμη μιὰ φορὰ καὶ φεύγει, σφυρίζοντας ἕναν εὐθυμο σκοπό. Τὸ ἀπόγευμα ἡ Ζιζέλ, συνοδευομένη ἀπὸ τὴ φρουρά της κάνει ἕνα μικρὸ περίπατο στὴν ἑπαυλὶ τῶν Λουλουδιῶν μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα νὰ συναντήσῃ τὸν Ἀντρέ ντε Βινέλ, ἕνα ἀπλό καὶ τίμιο παιδί, πού ἀγαπᾷ. Πράγματι στὴ στροφή μιᾶς δεινροστοχίας θρίσκεται ἀντικρὺ του).

ΑΝΤΡΕ (ἀφοῦ χαιρετᾷ, βλέπει τὴν Ζιζέλ ἑτοιμὴ ν' ἀπομακρυνθῇ). — Δὲν θέλετε νὰ μοῦ μιλήσετε σήμερα, δεσποινίς;

ΖΙΖΕΛ. — Θὰ ἤθελα, ἀλλὰ ξέρετε, ἀρνήθηκα νὰ συνοδεύσω τὸν πατέρα μου σ' ἕνα πικ-νίκ κι' ἂν μᾶς δοῦν μαζί, ἢ κακὲς γλώσσες θὰ ποῦν ὅτι τὸ ἔκανα ἐπίτηδες.

ΑΝΤΡΕ (διακριτικά). — Τότε, δὲν ἐπιμένω. Ἀλλὰ

πάλι ν' αφήσουμε να χαθή μια τόσο ωραία ευκαιρία... να μιλήσουμε ήσυχοι οί δυο μας;... Είνε άδικο. (Αναστενάζει). Είχα τόσα πράγματα να σάς πω!

ZIZEΛ (άποφασίζει να μείνη, απομακρύνει λίγο την γκουβερνάντα της και προχωρεί πλάι στον Άντρέ).— Έχετε δίκιο. Ας έπωφεληθούμε! Να μιιά φράσις που θα χρησιμοποιοῦσα συχνά αν είχα τὸ φυσικὸ νὰ φλερτάρω.

ZIZEΛ.— Εὐτυχῶς δὲν τὸ ἔχετε. Γιατί ἄλλοιῶς δὲν θὰ εἴχατε κερδίσει τὴ συμπάθειά μου.

ΑΝΤΡΕ.— Συμπάθεια εἶνε μιιά λέξις που θέλει νὰ ἐκφράσῃ κάτι ἄλλο ἀπ' ὅ,τι τυπικῶς σημαίνει;

ZIZEΛ.— Ξέρουμε ὅτι ἐννοεῖ κάτι παραπάνω ἀπ' ὅ,τι λέει.

ΑΝΤΡΕ.— Τότε γιατί δὲν θέλετε νὰ εἵμαστε ἀπόλυτα εἰλικρινεῖς μεταξύ μας;

ZIZEΛ.— Ἡ λέξις μὲ τὴν ὠμότητά τους δὲν θὰ εἴχαν νὰ προσθέσουν τίποτε στὰ αἰσθηματά μας που γνωρίζουμε. Καὶ μόνο νὰ προφέρῃ κανεὶς μιιά λέξι εἶνε ἄρκετὸ γιὰ νὰ ταραξῇ μιιά εὐαίσθητη καρδιά.

ΑΝΤΡΕ.— Ω! ἂν ξέρατε ὅμως πόσὴν ἀνάγκη ἔχω ν' ἀκούσω αὐτὴ τὴ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα σας—εἰδικῶς μάλιστα σήμερα!

ZIZEΛ.— Γιατί εἰδικῶς σήμερα;

ΑΝΤΡΕ.— Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ μοῦ ἔδινε θάρρος κι' ἐμπιστοσύνη γιὰ τὸ μέλλον.

ZIZEΛ.— Πῶς; Ὡστε ἀμφιβάλλετε;

ΑΝΤΡΕ.— Ω! ὄχι γιὰ σὰς... ἀλλὰ λίγο γιὰ τὴ ζωὴ... καὶ πολὺ γιὰ τὸν ἑαυτό μου, που ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μεγάλη δύναμι γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ μερικὲς... πιθανὲς δυσκολίες... Τὸ ξέρετε, εἶμαι ἀδύνατος, δειλός...

ZIZEΛ (ἀνήσυχη). — Γιὰ πέστε μου... συμβαίνει τίποτε;... Ἀπ' τὸν τρόπο που μιλάτε, ἀπ' τὰ λόγια που λέτε... μαντεύω... (τὸν κυττάζει κατὰ μματα). Ὁ κ. καὶ ἡ κ. ντὲ Βινέλ ἐμίλησαν γιὰ μένα μαζί σας;

ΑΝΤΡΕ (ταραγμένος). — Ὁχι... Ναί... Δηλαδή, ὅπως καὶ γιὰ ὅλους που παραθερίζουν ἐδῶ.. κοινοτυπίες...

ZIZEΛ.— Δὲν εἶνε ἀλήθεια. Δὲν εἴπατε κοινοτυπίες...

ΑΝΤΡΕ.— Σὰς βεβαιῶ.

ZIZEΛ (τοῦ πιάνει τὸ χέρι). — Ἀντρέ, μὴ μοῦ λέτε ψέματα!...

ΑΝΤΡΕ.— Ἀς παραμείνῃ τοῦλάχιστον στὴν ἀνάμνησι που θὰ διατηρήσῃ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον τὸ αἶσθημα

τῆς ἀπόλυτης εἰλικρινείας... Ὁ χαρακτήρας σας εἶνε πολὺ εὐθύς καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ ξεγελά-

σετε. Διαισθάνομαι ὅτι ἐμιλήσατε μὲ τὸν πατέρα σας καὶ τὴ μητέρα σας πολὺ σοφά γιὰ μένα. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΑΝΤΡΕ.— Εἰ λοιπὸν ναί! Εἶνε ἀλήθεια... Χθὲς θράδου.

Εἶνε μιιά τρομερὴ σκηνή... πολὺ θλιθερή... ἦταν ἡ πρώτη που συνέβη μεταξύ μας.

ZIZEΛ (κατὰ χλωμῇ). — Ἐξ αἰτίας μου! Τὰ βλέπετε; Δὲν θέλουν, ἔ;... Δὲν θὰ συγκατατεθοῦν ποτέ; Ποτέ, ἔ;

Σὰς παρακαλῶ ἀπαντήσετέ μου καθαρὰ... Βλέπετε πόσο ὑποφέρω...

ΑΝΤΡΕ.— Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ σὰς κρύψω τίποτε. Λοιπὸν ναί. Εἴπαν, ποτέ-ποτέ δὲν θὰ ἐγκρίνουν αὐτὸ τὸ γάμο. (Μὲ παρὰ φορά): Ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπακούσω. Εἶμαι εἴκοσι

ἔξι χρόνων καὶ κύριος τῶν πράξεών μου... Πέστε μου μονάχα, Ζιζέλ, αὐτὸ που σὰς ζητῶ, πέστε μου πῶς μ' ἀγαπάτε.

ZIZEΛ.— Ὁχι, δὲν θὰ σὰς πῶ τίποτε, πρὸ πάντων τώρα. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐναντιωθῇτε στὴ θέλησι τῶν δικῶν σας. Οὐ-

τε καὶ θὰ δεχόμουν ποτὲ νὰ μπῶ σὲ μιιά φαμίλια που δὲν μὲ θέλει... Πρέπει νὰ χωριστοῦμε, Ἀντρέ, γιὰ πάντα.

ΑΝΤΡΕ.— Μὲ φέρνετε σὲ ἀπόγνωσι.

ZIZEΛ.— Ω! σεῖς θὰ ξεχάσετε γρήγορα. Θὰ παντρευ-

θῇτε μιιά νέα «ἐξαιρετοῦ ὑπολήψεως» που δὲν θὰ σοκάρε-

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ γυναίκα εἶνε πάντοτε φρονιμώτερη ἀπ' τὰ τετράποδα. Ὁ ἄντρας ὅμως εἶνε πολλὲς φορές μωρότερος κι' ἀπ' τὸ ἡλιθιώτερο ζῶο.

Ἐνόςω θὰ ὑπάρχῃ καὶ μιιά μόνον ἔστω γυναίκα στὴ γῆ, θὰ ἔβρισκῃ κανεὶς νὰ πῇ κάτι τὸ καινούργιο γιὰ τίς γυναῖκες.

Ἄλφ. Δωδὲ Ὅσο λιγώτερη ἀξία νομίζει πῶς ἔχει μιιά γυναίκα, τόσο περισσότερη ἔχει.

Σεγκίρ Χωρὶς τὴν φιλαρέσκεια τῶν γυναικῶν, τὸ ἀνθρώπινο γένος θὰ ἐξαφανιζόταν ἀπὸ τὴ γῆ.

Θιέρσορ Τὸ μόνο μυστικὸ που κρατοῦν ἡ γυναίκες, εἶνε ἡ... ἡλικία τους.

Ἐκεῖνο που κολακεύει μιιά γυναίκα περισσότερο ἀπὸ κάθε τί, εἶνε νὰ τὴν ἀγαπᾷ ἕνας ἄντρας τὸν ὁποῖον ἀγαποῦν ἄλλες γυναῖκες.

Παροιμία τῆς Προβηγκίας Ὅταν κατηγορῇτε γενικῶς τίς γυναῖκες, ὅλες τους διαμαρτύρονται· ὅταν ὅμως κατηγορῇτε μιιά μονάχα γυναίκα τότε ὅλες συμφωνοῦν μαζί σας.

Οἱ ἄντρες δὲν εἶνε εἰλικρινεῖς ὅταν κατακρίνουν τὴν κοκετταρία τῶν γυναικῶν. Ἐὰν ἡ γυναίκα ἔπαυαν νὰ εἶνε κοκέττες, πρῶτοι οἱ ἄνδρες θὰ τίς παρακαλοῦσαν νὰ ξαναγίνουν.

Ἡ γυναίκα ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ καταλαβαίνουν τὰ κομπλιμέντα που τοὺς κάνουν, σὲ ὁποιαδήποτε γλῶσσα κι' ἂν γίνονται αὐτά.

Στὸν ἔρωτα συγχωρεῖ κανεὶς περισσότερα σφάλματα παρὰ στὴ φιλία.

Ἡ γυναίκα ἀπὸ τοὺς ἀγρίους μὲν θεωρεῖται ὡς ἕνα γυμνασμένο ζῶο, στὴν Ἀνατολὴ δὲ ὡς ἕνα ἀντικείμενο πολυτελείας. Στὴν Εὐρώπη ἡ γυναίκα εἶνε καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο.

Βασίλισσα Ἐλισάβετ Μὴν παραδίδεσθε εὐκολὰ στὸ ἄλλος μιᾶς ὡραίας γυναίκας. Τὰ καλλιτεχνικώτερα μπουκαλάκια περιέχουν συνήθως τὰ πιὸ θανατηφόρα δηλητήρια...

Μιλλπερτουί

μὲ τὴν ὡς τώρα ζωὴ της τοὺς γονεῖς σας... ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ ξεχάσω... Οἱ τίμιοι νέοι σὰν καὶ σὰς, δὲν θὰ μὲ πάρουν... τοῦλάχιστον νομίμως. (Πολὺ νευρική): Ποῦ ξέρει ὅμως κανεὶς;... Ἡ ζωὴ εἶνε τόσο παράξενη!... Θὰ γίνω ἴσως ἡ νόμιμος σύζυγος κανενὸς τιτουχοῦ τυχοδιώκτου... καὶ ἡ φι-

λενάδα κάποιου ἐντιμοῦ παιδιοῦ...

ΑΝΤΡΕ (λυπημένος). — Ζιζέλ!

ZIZEΛ (πολὺ ἔρεθισμένη). — Τί τὰ θέλετε; Ὅταν ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ πάῃ ἐνάντια στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ πνιγῇ.

ΑΝΤΡΕ.— Μὰ ὄχι, ὄχι, Ζιζέλ. Μὴ μοῦ λέτε ὅτι θὰ χωρίσουμε ἔτσι, ὅτι δὲν θὰ ξαναἰδωθοῦμε ποτέ!

ZIZEΛ. — Ἀς δώσουμε ραντεβου γιὰ τὸ μέλλον... Τὸ πότε καὶ ποῦ, θὰ τὸ κανονίσῃ ἡ μοῖρα. (Ξαφνικὰ ἀλλάζει τόνο): Σὰς κάνω καὶ πονεῖτε... νὰ μὲ συγχωρήτε... ἂν ξέρατε πόσο κι' ἐγὼ πονῶ!... Εἶνε τόσο σκληρὸ, τόσο ἄδικο νὰ πληρῶνῃ κανεὶς τὰ σφάλματα που δὲν ἔκανε... (Τοῦ πιάνει τὰ χέρια): Ἀντίο, Ἀντρέ, ἀντίο μοναδικὲ φίλε τῆς ζωῆς μου!

(Ἀπομακρύνεται ἀπότομα γιὰ νὰ μὴ κλάψῃ).

ΑΝΤΡΕ (τρομαγμένος θέλει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ). — Μὰ τί πάτε νὰ κάνετε;

ZIZEΛ (τρέχει γιὰ νὰ μὴ τὴν προλάβῃ). — Πάω ν' ἀνταμώσω τὸν πατέρα μου... Πρέπει νὰ διασκεδάσουμε καὶ ἀπόψε... στὸ χορὸ τῶν Καρῶζ... Ναί, τώρα θ' ἀρχίσω κι' ἐγὼ νὰ διασκεδάζω σὰν τὸν πατέρα μου... Ἐτσι, τοῦλάχιστο, θὰ γλεντήσω τὴ ζωὴ...

ZIZEΛ (μελαγχολικά). — Ναι, πατέρα, εἶμαι τόσο εὐχαριστημένη!...